

CESTA

ČASOPIS FARNOSTI
DOLNÍ BOJANOVICE

Ročník XXIII

2/2012

NOC KOSTELŮ

Letos jsme v naší farnosti – znovu po dvou letech – prožívali spolu s mnoha farnostmi naší diecéze i okolních zemí Noc kostelů.

Mohli jsme si při ní uvědomit, jakým vzácným a důležitým místem pro nás chrám je. A také to, že není samozřejmostí, že jsme jako jednotlivci i jako farnost dostali dar víry. Je kolem nás stále více těch, kteří tento dar nemají a kteří svědectví o živé víře potřebují.

Během naší Noci kostelů se našla i chvíle k zamýšlení nad tím, co nám chrám jako celek i jeho jednotlivé části říkají. Můžeme se nad tím znovu zamyslet. Rozjijme chvíli nad tím, jak k nám nejen náš chrám promlouvá...

Chrámová věž. Je vidět zdaleka. Směřuje k nebi a připomíná nám,

že našemu životu nestačí jen horizontála, jež symbolizuje zajištění tělesných potřeb. Nutně potřebujeme i vertikálu, jež říká: hledej Boha, poznávej ho, hledej vytrvale jeho tvář. K vyšším věcem jsi byl povolán!

Vstup do kostela. Vstupujeme z prostoru světského do prostoru posvátného. Může nám to být připomínkou, že se přibližujeme ke chvíli, kdy budeme pozváni, abychom z tohoto nedokonalého

života přešli do Života v plnosti. Toužím tento Život přijmout? Usiluji o to už dnes?

Svatostánek. Živý Bůh je uprostřed nás! Čeká zde stále, tiše a trpělivě. Čeká zde na tebe, na mě. Čeká zde s láskou, s touhou mi naslouchat i ke mně promlouvat...

Obětní stůl. Zde se zpřítomňuje Ježíšova oběť na kříži i jeho zmrtvýchvstání: ústřední tajemství naší víry. Zde se zpřítomňuje oběť, díky níž jsme už nyní vykoupenými lidmi, díky níž jsme se stali milovanými Božími dětmi. Zde se zpřítomňuje oběť, skrze kterou byl celý náš hřích zaplacen a odčiněn.

Ambon. Při svém hledání Boha už nejsme odkázáni jen sami na sebe, na svůj chabý rozum: Bůh sám k nám promlouvá, dává se nám poznat! Jsme

obdarování jeho Slovem, svěřil nám poklad svých příkázání, promlouvá k nám všem i ke každému zvlášť způsobem osobním a jedinečným.

Křtitelnic. Zde jsme byli obmyti od dědičné viny, zde se v našem srdci otevřel pramen vody živé a nevysychající – pramen Božího Ducha, zde bylo v našem nitru zažehnuto světlo Kristovo. Zde se stal Bůh naším Otcem a Ježíš naším bratrem... Kdy naposledy jsem při své modlitbě v chrámu za tyto neslychané dary poděkoval?

Sochy světců. Ne, nejsou to modly, kterým se klaníme, to víme dobře. Jsou nám připomínkou toho, že existuje i církev oslavená. Připomínají

nám naše sestry a bratry – v čele s Boží Matkou Marií, – kteří už patří na Boží tvář a přimlouvají se za nás. Jsou nám němým ujištěním toho, že je mnoho těch, jistě i našich příbuzných a přátel, kteří nám svou přimlouvu na cestě spásy pomáhají. Zároveň nás vybízejí k tomu, abychom si i my na cestě spásy navzájem duchovně i lidsky pomáhali.

Chrámová loď. Zde stojíš nebo sedíš ty sám. Svým způsobem je to místo nejdůležitější. Jen v našich srdcích může Kristovo dílo spásy docházet svého naplnění. Jen ty a já – každý z nás – můžeme v krásné a hrozné velikosti své svobody svolit k tomu, aby v nás Bůh konal své dílo... Pokud bez příči-

ny nejsi přítomen, nikdo tě nenahradí. Jsi zde se svým rozumem, citem, se svým srdcem, se svými dary i se svým hříchem. Ježíš touží do toho všeho vstupovat, to vše proměňovat, uzdravovat. Touží po tom, abychom za ním nešli jako jednotlivci – chce, abychom ho následovali jako společenství. A k tomu nám má pomáhat i toto místo, Boží dům, a vše, co v něm prožíváme.

At' je nám i v čase prázdnin a dovolených chrám – at' už ten náš či jakýkoliv jiný, který na svých cestách navštívíme – místem, kde načerpáme novou sílu a radost na cestě do plnosti života.

o. Petr

PROŽILI JSME

V tomto čísle Cesty se ještě vrátíme ke kurzu charizmatické obnovy, který se konal během ledna až března ve Slavkově u Brna. Co o tomto čase, prožitém při obnově, píší účastníci, myslím nepotřebuje další komentář.

Nás šest a Obnova v Duchu svatém

Okolo Vánoc jsme se dozvěděli o začínající obnově „Život v Duchu“, kterou pořádal o. Milan Vavro ve spolupráci s o. Petrem Karasem a společenstvím z Dolních Bojanovic. Touha po prohloubení vztahu s Bohem nás dovedla k tomu, že jsme

po 10 týdnů každou sobotu odjížděli do Slavkova naslouchat katechezím, zpívat a modlit se.

Autorem Obnovy v Duchu svatém je P. Ernst Sievers, pocházející z Německa. P. Sievers patří k misijní kongregaci Bílých otců, působící

ve třetím světě, zvláště v africké Ugandě. (Text obnovy sestavil v r. 1985 v době, kdy se věnoval mladým lidem nakaženým virem HIV. Zjistil, že potřebují lásku k Ježíši, která nebudou mít touhu plnit se dalšími, často i nebezpeč-

nými vztahy. Víra a láska ke Kristu pak v Ugandě pomohla snížit počty nakažených až o polovinu, zatímco v ostatních afrických zemích počty stále stoupají.) Někteří z našich šlapanických farníků ji prošli ve dvou týdenních kurzech před 20 lety ve Svitávce a v Brtnici.

Jsme vděční za těch 70 dnů osobní zkušenosti s Božím slovem jako zdrojem povzbuzení, rady, útěchy. Slovy jedné z účastnic ze šlapanické farnosti: „Obnova mi dala pokoj v srdci a větší důvěru v Boha.“ Mnohokrát nás o. Miloš vyzýval k pravidelné četbě Písma a získávání užitku z ní, a my mu konečně dáváme za pravdu. ☺

Účastníci Obnovy odpovídají:

Proč jste na Obnovu přihlásili?

Drahomíra: Chodila jsem s manželem víc jak rok na první pátek do společenství Emmanuel. Tam jsem nasávala něžnou Boží lásku a uvědomila si, že je potřeba se v duchovním životě posunout jinam, jít tak nějak víc na hlubinu. Hospodin, když viděl otevřené srdce, začal působit a otevřel mi cestu na charizmatickou obnovu.

Ladislav: Již několik roků jsem si přál a toužil po novém odrazovém můstku.

A díky Bohu to přišlo. A je to tady. Díky.

manželé Ludmila a Pavel: Chtěli jsme prohloubit náš duchovní život, chtěli jsme něco víc. Každý rok se v létě zúčastňujeme Charizmatické konference a tento způsob modlitby je nám velmi blízký.

Ivana: Toužila jsem po bližším vztahu s Ježíšem. Vnímám jej ve svém životě jako nejvyšší prioritu, Přítele do pohody i nepohody, ale stále mi ještě nejde předat mu zcela „klíčky“ od svého života. Tuto obnovu jsem velmi toužila absolvovat právě proto, že byla delší než jeden den, měla návaznost a hlavně ty každodenní čtvrt hodinky nad Písmem!

Co mi Obnova dala/vzala?

Drahomíra: Během celé obnovy jsem zakoušela, jak se o mě Bůh stará, jak

mě povzbuzuje, vede a jak obrovskou láskou mě miluje. Já jsem mu odevzdala zraněné srdce, hříchy a on uzdravoval. Naučila jsem se každý den čerpat z Písma sv., odpouštět, chválit Hospodina. Dostala jsem sílu opustit zaměstnání a najít si nové. Víím, že Ježíš – to jsou dveře - skrze ně mohu vcházet i vycházet a být úplně svobodná. Pochopila jsem, jak důležité je společenství věřících a že v žádné těžkosti nejsem sama.

Ladislav: Vždy, když jsem četl o učednících na cestě do Emauz, tak jsem je nejprve nechápal a za chvíli jim záviděl. No, a nyní je chápu a už jim nezávidím.

manželé Ludmila a Pavel: Prvně odpovíme na tu druhou část – Obnova nám vzala ten pomyslný klid, že jsem přece dobrý křesťan, že na tom po duchovní

stránce nejsem tak špatně a že se vlastně už nemusím ani tak moc snažit. A co nám dala? Hrozně moc – nový pohled na Boha jako na milujícího Otce, na Ježíše a na Ducha svatého. Zvláště modlitby k Duchu svatému byly a jsou pro nás obrovským přínosem. Díky Obnově jsme poznali dar pravidelné tiché rozjímavé modlitby nad Písmem a úžasný dar vytvářet společenství, ve kterém se můžeme sdílet s druhými.

Ivana: Svoje zjištění bych vyjádřila slovy P. Adama Ruckeho, která pronesl při letošním duchovním cvičení u nás: „Každý jsme skvělým materiálem ke svatosti.“ Ať se děje cokoli, toužím patřit ve všem Ježíši, ať ze mě vytesá, co sám uzná za vhodné. Objevila jsem krásné texty sv. Pavla, k nimž jsem se dříve nepropracovala, nebo jsem je „pro oči“ neviděla. Třeba: „Z naděje se radujete, v soužení budete trpěliví, v modlitbách vytrvalí.“ (Ř 12,12) nebo „A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno.“ (Fil 3,8-14)

Jak chci dál v životě využít nové podněty ze semináře?

Drahomíra: Jedno vím určitě – chci jít cestou,

kteřou pro mě připravil Bůh. Protože jedině tehdy budu šťastná já a všichni kolem mne. Vždyť máme žít život v hojnosti a radosti.

Přemyslím i o našem společenství, které máme už 25 let, jsem za něho vděčná. I v něm bych chtěla uplatnit něco z charismatické obnovy.

Ladislav: Charismatickou obnovu chápu, že je na prvním místě darem pro mě. A já sám nesmím tento dar, tuto šanci ztratit. A dále si jen můžu přát, abych žil zdravé křesťanství, které může oslovovat druhé.

manželé Ludmila a Pavel: Především vytrvat v tom, co jsme začali – denní tichá chvíle a společenství. A s dary Ducha svatého, které nám byly dány, sloužit ve své rodině, farnosti, zaměstnání.

Ivana: Ráda bych měla srdce plné Boží lásky, kterou bych sdílela se svou rodinou, farností, přáteli, nepřáteli, potřebnými i nejméně. Kam nemůžeme fyzicky, tam po vzoru svaté Terezy nebo P. Pia můžeme modlitbou, ta dosáhne všude. A pak najít své místo v životě. Zde chci doufat jako sv. Terezie z Avily: „Ať s námi činí, co chce a ať nás vede tam, kde mu budeme lépe sloužit.“ Nebo ústy

P. Radomíra Šidleji: „Když dělám to, k čemu mne Pán posílá, tak bude se mnou a bude to stát za to.“

Otče,
vylíj svého Ducha na svůj lid
a daruj nám
nový pohled na Tvou slávu,
nové zakoušení Tvé moci,
novou důvěru k Tvému slovu,
novou odevzdanost pro Tvou službu,
aby Tvoje láska rostla v našem středu
a aby přišlo Tvé království,
skrže Krista našeho Pána.
Amen.

P. Ernst Sievers

Za šlapanické účastníky semináře veliký dík všem bojanovickým. Ať jste světlem a solí země, ať Pán žehná vaše domovy, vztahy i díla a ať nikdy nejste opuštěni Božím slitováním a láskou.

Ivana Horáková

Zde jsou další příběhy účastníků semináře:

Nemyslím, že bych již byl u cíle, anebo již dosáhl dokonalosti, běžím však, abych se jí zmocnil, protože mne se zmocnil Kristus Ježíš. (Flp 3, 12)

Já také běžím jako apoštol Pavel, abych jednou dosáhl dokonalosti. Běžím za Kris-

tem Ježíšem. Na této „nejenom“ mojí cestě mi pomohl i vámi připravený seminář obnovy v Duchu svatém. Díky němu nezůstanu stát sama uprostřed cesty. Cesty, na kterou mě postavili už moji rodiče při křtu. Pak mě musela popostrčit a doprovodit moje dcera, když jí bylo 7 let – měla velký dar vést celou naši rodinu. Mě a manžela až k svátosti manželství a biřmování. A právě zde jsem zůstala stát. Uprostřed cesty za Pánem Ježíšem. Jako to zrno, kterému chybí světlo.

Chci poděkovat celému vašemu společenství z Dolních Bojanovic za vylití světla,

abych mohla dál běžet za Kristem Ježíšem a nebyla na této cestě ztracena.

Děkuji Ilona

...má duše Pána velebí, má duše Pána velebí... to si ještě pořád zpívám, i když je 21 hodin. V poslední době mám pořád radost, protože jsem se i s manželem přihlásila na CHO ve Slavkově. Překvapilo mě, jak jsou přednášející mladí. V přednáškách i ve svědectvích, všude je vidět, že tyto lidi skutečně provází Duch svatý. Ve skupince jsem byla u Milky a Marcelky. Obě jsou velmi obětavé a příjemné. Obdivuji jejich

znalost Písma. Díky, Bože, za všechny bojanovské i otci Milanovi a Petrovi.

nn

*Podle svědectví účastníků
CHO připravila
Kamila Košutková*

Text semináře „Život v Duchu“ P. Siverse a odkazy z Písma na jednotlivé dny najdete na www.cho.cz/clanky/Zivot-v-Duchu.html

Rozhovor s P. Ernestem Siversem o vzniku semináře www.cho.cz/clanky/O-vzniku-seminare-Zivot-v-Duchu-svatem-vypravuje-otec-Ernst-Sievers.html

Mládež v Jeunesse Lumière

V pátek 20. dubna jsme vyjeli po ranní mši sv. v devíti členné posádce (otec Petr, Ondřej Rygar, Michal Esterka, Natálie Herková, Michaela Šupová, Štěpán Janiček, Monika Horáková, Jana Gulišová a Alena Janů) ve směru Francie – komunita Jeunesse Lumière. Na bezmála dvou denní cestě jsme navštívili mnoho krásných míst, z nichž jedno z nich bylo např. katedrála Notre-Dame ve Strassbourgu, hrad ve městě Carcassonne nebo městečko Saint-Guilhem-le-Désert.

Kaple v komunitě Jeunesse Lumière

Pout' do Lurd

Po příjezdu do komunity v sobotu večer jsme ještě před vybalením zamířili do velké kaple, kde všichni z komunity byli oblečeni v bílém a zpívali a tancovali kolem oltáře. Slavili totiž ten večer nešpory zmtrvýchvstání. Ve volné chvíli nás všichni šli přivítat. Večer byla naplánovaná ruská večeře, u níž nám jeden z ruských členů komunity vyprávěl o kraji, kde bydlí.

Další den byly přivezeny do komunity ostatky sv. Terezie z Lisieux. Všichni se sešli venku, aby slavnostním průvodem doprovodili ostatky do kaple a tam se pokračovalo v uctívání. Celou noc byla adorace se společnou částí, jež trvala asi do jedné hodiny ranní. Během ní jsme se

modlili a prosili sv. Terezičku za celý svět. Adorace byla tak duchovně silná, že jsme vydrželi bdít až do konce. Na závěr jsme od otce Patrice dostali každý osobní požehnání, i když tomu většina z nás nerozuměla (menšina – otec Petr ☺).

Náš další velký duchovní zážitek byl, když jsme navštívili Lurdy. Tady jsme slavili mši sv. v jedné z mnoha částí baziliky. Návštěvu Lurd jsme zakončili křížovou cestou, která byla znázorněna v životní velikosti.

Po dobu celého pobytu v komunitě jsme se snažili odvést co nejvíce práce např. úklid půdy, pomoc v prádelně, žehlení, vaření atd. Další náplní týdne byly sportovní aktivity a výlety po okolí.

Ve čtvrtek před odjezdem jsme připravili pro naše kamarády českou večeři s ochutnávkou folklóru. Když jsme přišli do jídelny oblečení do krojových košil a zazpívali jsme *Víno, víno, víno, víno*, sklidili jsme obrovský úspěch. Na oplátku si pro nás připravili píseň v českém jazyce, která nás dojala k slzám.

V pátek 27. dubna jsme hned ráno po mši sv. vyjeli zpět domů. Na naší první zastávce v Saintes-Maries-de-la-Mer jsme posvětili a osvěžili se v moři, navštívili jsme cikánské poutní místo a vylezli na střechu kostela, abychom se podívali na celé město z výšky. Na vyhlídkách kolem kaňonu řeky Ardèche jsme plně načerpani energií tancovali a zpívali písně, které jsme se naučili v komunitě. Pak už jsme jenom celou noc jeli v autě a v rekordním čase jsme dorazili do naší malebné vesničky u Hodonína – do Dolních Bojanovic.

Tímto bychom chtěli jménem všech zúčastněných poděkovat otci Petrovi za neuskutečně krásný a duchovně posilující zážitek.

*Michaela Šupová
a Natálie Herková*

O. DANIEL ANGE

V Jeunesse-Lumiére mě nejvíce zaujal o. Daniel Ange (ange je v překladu z francouzštiny anděl), zakladatel této evangelizační školy. Přivítal nás s otevřenou náručí a s úsměvem na tváři, který mu zůstal po celou dobu našeho pobytu. Daniel nás pozval do své malé poustevny v lese, odkud je nádherný výhled na okolní hory. Na tomto místě se každý den znovu nechává unést pohledem na vycházející a zapadající slunce, setkává se s Bohem v modlitbě a rozjímání. V průběhu dne se setkává s mladými lidmi v JL, slouží mše svatě, plánuje účast na různých akcích (letos zavítá na KCHK do Brna), píše nové knížky a dělá spoustu dalších věcí. Přesto je vždycky plný energie a najde si čas pro službu Bohu i lidem. Při každém setkání s Danielem jsme dostali požehnání a laskavý úsměv. Letos oslaví své 80. narozeniny, ale jakmile se dostane mezi mladé, kteří při každé příležitosti zpívají a tančují, zapomene na svůj věk a okamžitě se k nim přidá. Při vzpomínce na Daniela se mi vybaví usměvavý člověk, z kterého vyzařuje hluboká víra, radost, pokoj a láska. Jeho optimismus a chuť do

Otec Daniel Ange bude letos hlavním přednášejícím na Charizmatické konferenci v Brně

života jsou velmi nakažlivé, ani my jsme se jim neubráníli ☺. Celý pobyt v JL byl pro mě nezapomenutelným

zážitkem a jsem velmi vděčná otci Petrovi, že nám cestu do Francie umožnil.

Monika Horáková

DO NOCI ZÁŘÍ

FR. BUKVAJ

DO NOCI ZÁŘÍ MILIARDY HVĚZD.

A TY ZNÁŠ KAŽDOU JMÉNEM,
NEBOŤ JSI VŠECHNY VYTVOŘIL
SVOU VŮLÍ, SVÝMA RUKAMA.

JAKÉ ŠTĚSTÍ JE VĚDĚT,
ŽE V MILIARDÁCH LIDSKÝCH ŽIVOTŮ
ZNÁŠ I MOJE JMÉNO.
VŽDYŤ I JÁ JSEM VZEŠEL Z TVÉ RUKY.

Biřmování

V červnu 2011 jsme zahájili roční přípravu na svátost biřmování. Přibližně 40 lidí (nejen z Dolních Bojanovic) se rozhodlo, že by chtěli v roce 2012 přijmout tuto svátost a stát se dospělými křesťany. První krok k přípravě na tuto svátost bylo prožití některé z nabízených křesťanských akcí jako například: Charizmatická konference, Roháče atd. Přípravy se konaly každou druhou sobotu na faře, otec Petr si pro nás vždy připravil obohacující přednášku. Také pan Voříšek z komunity Emmanuel a mnoho dalších nám předali svoje zkušenosti a moudré rady ze života. Chtěli bychom všem moc poděkovat za přípravu, zvláště otci Petrovi a také vedoucím všech skupinek. Největší dík patří Bohu, jedině pod jeho ochrannou rukou jsme mohli dojít k takovému cíli. Chci vyzvat všechny ty, kteří ještě biřmování nebyli, aby neváhali, protože síla a pomoc Ducha svatého v našich životech opravdu působí a je nám velkou pomocí. Samotná svátost biřmování je nezapomenutelný zážitek !!

Martina Komosná

Vedení biřmovanců

V loňském roce jsme začali spolupracovat s otcem Petrem na přípravě biřmovanců. Naše úloha spočívala v tom, že jsme měli mládež duchovně i organizačně doprovázet ve skupinkách a rozebírat přednášky otce Petra o Ježíšově životě a zážracích,

o církvi, o Písmu, o Desateru, o tom, jak se modlit atd. Za celý rok vedení jsme ve skupinkách spolupracovali s přibližně 40 mladými lidmi. Jsme rádi, že jsme biřmovancům na jejich cestě stát se dospělými křesťany mohli pomáhat. Zároveň to pro nás byla obnova našeho vlastního biřmování. Někteří jsme připravu i obřad prožívali možná silněji než náš vlastní, jelikož už jsme byli po této zkušenosti duchovně dospělejší.

Natálie Herková
a Michaela Šupová

NOC KOSTELŮ

Každý rok otevírá Noc kostelů brány velkých chrámů i malých kostelíčků, hradních i zámeckých kaplí. V roce 2012 jsme mohli po celé České republice navštívit 1 200 míst. Jedním z nich byl i náš kostel sv. Václava. V naší farnosti se tato akce uskutečnila poprvé, poprvé to bylo před dvěma lety. A na jaký program jsme byli zváni a s jakým ohlasem se jednotlivé nabídky setkaly?

Tak například v sakristii bylo možné si prohlédnout sakrální předměty s jejich názvy nebo kněžská roucha jak ta současná, tak stále ještě zachované ornáty z doby dávno minulé. Tady

zavzpomínaly hlavně tetičky, které kněžská roucha dříve právaly, vyšivaly, chystaly. Pro návštěvníky bylo připraveno uvítání vínem, bylo možné vyjít po starých točitých schodech na věž, pobýt v blízkosti Ježíše a rozjímat nad Božím slovem i nad vlastním životem na oratoři, kde byla vytvořena úžasná adorační atmosféra.

Pro děti byl připraven program ve farní učebně, kde mohly poznávat ptáčky, o kterých slychají při dětských mších, skládat biblický obrázek nebo hádat názvy sakrálních předmětů. Nechyběla ani ochutnávka odřezků oplatků na hostie, otevřena byla horolezecká stěna a dě-

Meditace před křížem

tem bylo umožněno focení v ministrantském oblečení.

V kostele pak paralelně k ostatním nabídkám proběhl koncert skupiny M-Gospel z Břeclavi. Po něm byl po krátké přednášce o. Petra týkající se chrámu a jeho důležitých míst promítán dokument o papeži Janu Pavlu II. Akce byla ukončena krátkou společnou adorací a půlnoční hudbou z věže.

Všem, kteří se na přípravě podíleli, patří velký dík. Zároveň děkujeme všem, kteří pozvání na tuto akci přijali a pomohli tak vytvořit společenství lásky a vzájemného porozumění.

Hana Maděryčová

Vystoupení skupiny M-Gospel z Břeclavi

První svaté přijímání

Dne 3. června přijalo 25 dětí poprvé svátost eucharistie:

Baláš David, Bílíková Karla, Duhajský Rostislav, Fatěna Michal, Horáková Lucie, Kolibová Tereza, Košutek Jiří, Kovařík Radim, Macháčková Zuzana, Straka Jakub, Vítek Tomáš, Zámečnicková Kateřina, Juvová Sabina, Bílíková Magdaléna, Bílíková Vladislava, Bohunová Veronika, Bohůnský Jan, Dobšíček Lukáš, Dvoracká Adéla, Esterková Ivana, Kotlaříková Veronika, Krša Štěpán, Sklenský Zdeněk, Stanec Michael, Vymyslický Patrik

Co o této velké události napsali sami třetíáci?

- Jsem moc ráda, že jsem mohla přijat Pána Ježíše. Splnilo se moje očekávání. Moc mě to potěšilo. A jsem z něho stále šťastná.
- Mám velkou radost, že jsem mohla přijat Ježíše do svého srdce. Splnilo mi to přání mít čisté srdce a duši.

- Jsem ráda, že jsem přijala Ježíše do svého srdce. Nezklamalo mě nic. Bavily mě hodiny s paní učitelkou Dvořákovou.
- Já jsem se těšil, moc jsem na to čekal a bylo to zábavné. Moc mě to potěšilo.
- Na neděli jsem se těšil, protože nás čekalo 1. svaté přijímání. V sobotu jsme

- měli první svatou zpověď. Počasí nám přálo. Všichni jsme byli hezky oblečení. Po mši jsme se všichni vyfotili. Byla to hezky prožitá neděle, na kterou budu rád vzpomínat.
- Můj největší zážitek byla celá neděle. Hned po probuzení jsem se už nemohla dočkat, až si obléknu své

Obnova křestního slibu

Sobotní odpoledne pro třetíáky

krásné bílé šaty a půjdu do kostela. Celá rodina jsme šli do kostela, kde jsem poprvé přijala Pána Ježíše do svého srdce. Následovala výborná svíčková a pak oslava s rodinou a přáteli až do noci.

- Tento víkend byl pro mě moc důležitý. V sobotu jsem byl poprvé u svatě zpovědi. Byl jsem trochu nervózní, ale dobře to dopadlo. V neděli jsme my třetíáci šli poprvé ke svatému přijímání. Cítil jsem se potom moc dobře. Na oslavu k nám přišla celá rodina. Dostal jsem hodinky. Budu se snažit mít čisté srdce už napořád.

Velké poděkování patří otci Petrovi a všem ostatním, kteří se podíleli na přípravě našich dětí na tuto významnou událost. Děkujeme také všem, kteří přispěli ke krásnému prožití této velké chvíle.

Rodiče třetíáků

FOTOREPORTÁŽ Z FARNÍHO VÍKENDU

V pátek vystoupila CM Technik z Ostravy s Magdalénou Múčkovou a dalšími hosty

Nikdo nebyl zatčen - ukázka policejního vozu velmi zaujala...

Kdo bude nejkrásnější...?

Jedna ze soutěží pro děti

K dobré atmosféře přispělo i výborné pohoštění

Setkání znalců...

Formou rozhovoru přinášíme svědectví o cestě k víře našeho farníka Petra Halabriny

Byl jsi pokřtěn jako malý?

Po narození jsem byl pokřtěn, ale nebyl jsem ve víře vychováván. Naše rodina nepraktikovala křesťanskou víru, o víře a o Bohu se u nás nemluvalo.

Přemýšlel jsi o Bohu už dřív, jestli existuje?

Protože jsme doma nebyli vychováváni v křesťanské víře, tak jsem v dětství o těchto otázkách ani nepřemýšlel. Ani v době mého dospívání jsem se těmito otázkami příliš nezabýval. Z dnešního pohledu můžu říci, že jsem se spíše přikláněl k ateismu, vznik vesmíru, Země a života jsem si vysvětloval dostupnými vědeckými teoriemi a evolucí, teorie stvoření mě v té době příliš nepřesvědčila.

Jak jsi našel cestu k Bohu?

Pamatuji si, že když jsem studoval na vysoké škole, tak můj ateistický pohled na svět a na život již získával první trhliny. Postupně jsem přicházel k názoru, že asi „něco je“, ale to něco jsem nedokázal nijak uchopit ani blíže specifikovat. Pamatuji si, že v té době jsem začal připouštět, že smrtí asi život nekončí. Moje cesta k Bohu až do dnešní podoby trvala asi 20 let a měla několik etap. Některá období z tohoto pohledu byla taková spíše statická – tedy žádný posun a v některých obdobích jsem se posunul o dost dále. Pamatuji si, že někdy kolem roku 1991 jsem šel kolem knihkupectví a ve výloze jsem si všiml takové menší knihy a jmenovala se BIBLE – NOVÝ ZÁKON, tenkrát stála 15 Kčs, a tak jsem si ji ze zvědavosti koupil. Některé části této knihy jsem si už tenkrát přečetl, ale moc jsem tomu nerozuměl. Přesto se

mi do paměti dostaly výrazy jako Ježíš, uzdravování, ukřižování, vzkříšení. Smysl toho všeho jsem ale ještě moc nechápal. Po ukončení studií jsem začal pracovat jako agronom v místní akciové společnosti a v pracovním kolektivu jsem se dostal do přímého kontaktu s praktikujícími křesťany. Za nějakou dobu jsem už i věřil, ale byla to víra tak trochu uzpůsobená mému způsobu života, kostel ani církevní obřady jsem nevyhledával. Je to zvláštní, ale k mému dalšímu posunu došlo, když jsem se účastnil křesťanských pohřbů, bylo to hodně odlišné od tzv. civilních pohřbů. Silně emocionálně na mě působilo, když kněz na obřadech mluvil o odpuštění, vzkříšení a že existuje naděje, že smrtí život nekončí, ale pokračuje v jiné podobě dál. Tento kněz byl otec Petr, jeho projev a kázání na mě působily hodně pravdivě a neformálně. Chtěl jsem se s tímto člověkem osobně setkat. Setkání s ním mě v roce 2004 zprostředkovala moje bývalá kolegyně Zdenka Netopilíková, a tak jsem se mohl s otcem Petrem setkat. Vedli jsme tenkrát takový volný rozhovor o otázkách víry, ale také o věcech, které mě tížily. Po tomto setkání jsem se ujistil, že otec Petr je člověk moudrý, má značný všeobecný přehled a je muž na správném místě. Ale ani v této době jsem se ještě neodhodlal pravidelně navštěvovat kostel. Svě chyby, nedostatky a hříchy jsem si tak nějak odпустиł sám. Pamatuji si, že když se mě moje manželka (tehdy ještě nebyla mojí ženou) zeptala, jak nakládám se svými hříchy, tak jsem naprosto přesvědčeně odpověděl, že žádné hříchy nemám. Obecně jsem zastával rozšířený názor, že kostel je pro spravedlivé

a nehmáší lidé. Dnes už vím, že tomu tak není, nikdo není bez hřichu.

Vnímá jsi, že tě Bůh volá jako svého milovaného syna, abys ho poznal a žil život víry?

Z toho, co jsem doposud napsal, je zřejmé, že Bůh má s námi nekonečnou trpělivost. S odstupem času si uvědomuji, jak jednotlivé věci do sebe zapadají a jsem přesvědčen, že nic není náhoda. To ale neznamená, že věci jsou předem dány a my je nemůžeme ovlivnit, to bychom nebyli svobodní. My jsme ale svobodní v tom smyslu, že se můžeme svobodně rozhodnout pro to či ono, a tak je to i s vírou.

Nedávno jsi poprvé přijal Tělo Páně – jak jsi to prožil?

Mému rozhodnutí přijmout Tělo Páně předcházely některé události v mém životě, které měly na mé rozhodování jistě vliv. Tou událostí bylo mé manželství, kterému předcházela příprava. Chtěli jsme svatbu v kostele a tomu předchází příprava snoubenců na svátost manželství. První setkání proběhlo s otcem Petrem. Ten nám doporučil, že by nebylo vůbec pro nás špatné, kdybychom se zúčastnily cyklu setkávání snoubenců v křesťanských rodinách. Zpočátku jsem měl obavy, že by mě to mohlo odrazovat vzhledem k mému dřívějšímu pohledu na život, ale opak byl pravdou. Každé jednotlivé sezení a práce ve skupinkách ve mně vyvolávalo touhu vědět o křesťanství více. Po udělení svátosti manželství jsem víru jako celek přijal, ale přesto jsem si chtěl nechat jakousi volnost co se týká pravidelné účasti na nedělní mši svaté. Postupně jsem však mši svatou začal navštěvovat pravidelně, ale vadilo mě, že nemůžu chodit ke svátostem. Tak po nějakém váhání jsem se rozhodl, že chci Tělo Páně přijmout a otec Petr zahájil

mou přípravu. Samotné rozhodování nebylo úplně jednoduché, vzpomínám si i na jakousi vnitřní rozpolcenost, kdy jedna část říká ano a druhá ne – zůstaň u starého způsobu života. Samotný prožitek prvního přijímání Těla Páně byl opravdu intenzivní – cítil jsem klid a pokoj.

Je i pro tebe typické, jako pro ostatní konvertity, že procházíš obdobím velké Boží blízkosti a pak jakoby obdobím temna?

Ano, přesně takto se dá ten stav popsat. Například si vzpomínám, že když jsem ve své nové práci prožíval těžké období, když jsem prožíval stavy strachu, úzkosti a bezvýchodnosti celé situace a já volám Boha do tohoto stavu a mě se zdá, že on nepřichází. Takovéto situace a samozřejmě mnoho jiných a závažnějších vždy s člověkem ořesou a pochybnosti na sebe nenechají příliš dlouho čekat. Důležité je tomu nepodlehnout a neustále se za tyto věci modlit, nesmíme nikdy propadnout pocitu, že jsme sami.

Jak vnímáš naše farní společenství – je to pro tebe posila?

Zpočátku jsem ani nevěděl co to farní společenství znamená. S postupem času jsem si začal uvědomovat, že k mé víře patří i lidé z věřícího prostředí, pocit sounáležitosti a možnost opřít se jeden o druhého. S manželkou chodíme do společenství manželů, kde je nás sedm manželských párů a tam si člověk uvědomí důležitost společné modlitby. Můžeme zde otevřeně mluvit o svých pocitech, našich problémech, ale taky o našich nedostacích a chybách.

Děkujeme Petrovi za otevřené svědectví.

Připravila A. Tlachová

Kdo Ježíši naslouchá, zakusí, že jeho slovo uzdravuje, má moc. Moc uhasit prudký oheň hněvu v nás, osvobodit ze spárů zlých myšlenek, vyvést z temnoty vězení odsuzování, nenávisti, neodpuštění, nechuti bojovat za dobrou věc...

Jeho slovo má moc osvobodit od strachu, beznaděje, malomyslnosti, vytrhnout „z nesnesitelné těžkosti bytí“, ze všeho, co nás trápí, ničí a co sami nemůžeme zvládnout.

Moc evangelia může být cinná v každém z nás. „Pane, ať slyším tvůj hlas, tvůj hlas plný moci.“

Toto praví Hospodin: „Nevzpomínejte na věci minulé, nedbejte na to, co se dávno stalo! Hle, já dělám věci nové, teď již vzcházejí, což to neznáte? Cestu vytvořím na poušti a řeky na neschůdných místech.“ (Iz 43,18-19)

o. Pavel Semela

NAPSÁNO DEVADESÁTILETOU

Tento článek napsala devadesátiletá Regina Brett z USA. I v pozeňnaném věku je stále plná energie.

„Na oslavu stárnutí jsem jednou napsala několik ponaučení, které mi uštedřil život. Je to nejžádanější novinový sloupek ze všech, které jsem kdy napsala.

Můj měřič ujetých kilometrů se v srpnu překulil přes devadesát, tak tady je ten sloupek ještě jednou:“

- Život není spravedlivý, ale je pořád dobrý.**
- Když jsi na pochybách nebo v nejistotě, učiň jenom další krůček.
- Život je příliš krátký na to, abychom marnili čas nenávistí ke komukoliv.**
- Tvoje práce se o tebe nepostará, když budeš nemocen. Tvoji přátelé a rodiče ano. Udržuj s nimi kontakt.**

5. Splať svoje dluhy každý měsíc.
6. Nemusíš vyhrát každý spor. Souhlas s nesouhlasem.
7. Plač s někým. Je to mnohem hojivější, nežli plač o samotě.
8. Je v pořádku dostat vztek na Boha. On to vezme.
9. Začni šetřit na důchod od první výplaty.
10. Když přijde chuť na čokoládu, odpor je marný.
11. **Usmíř se s minulostí. Tak ti nebude kazit přítomnost.**
12. Je v pořádku dovolit svým dětem, aby tě viděly plakat.
13. **Neporovnávej svůj život s jinými. Nemáš představu o tom, čím vším museli projít.**
14. **Jestliže vztah musí být tajný, neměli byste v něm být.**
15. Vše se může změnit během mrknutí oka. Ale nebojte se, Bůh nikdy nemrká.
16. Zhluboka se nadechni. Uklidňuje to mysl.
17. Zbavte se všeho, co není užitečné, krásné nebo radostné.
18. Co tě nezabije, to tě posílí.
19. **Nikdy není pozdě na to mít šťastné dětství. Ale to druhé „dětství“ záleží jenom na tobě a nikom jiném.**
20. Když přijde na to jít za tím, co v životě miluješ, neber ne jako odpověď.
21. Rozsviť svíčky, ozdob stůl... Nešetři si to na slavnostní příležitost. Dnešek je slavnostní.
22. Nikdo nemůže za tvé štěstí kromě tebe.
23. **Zarámuj každé tzv. neštěstí těmito slovy: „Bude to mít nějaký význam za pět let?“**
24. Vždycky zvol život.
25. **Odpusť každému.**
26. Co si o tobě myslí ostatní lidé, tě nemusí zajímat.
27. **Čas léčí téměř všechno. Dej času čas.**
28. **Ať je situace jak chce dobrá nebo špatná, změní se.**
29. Neberte se tak vážně.
30. **Věřte na zázraky.**
31. **Bůh tě miluje, protože je Bohem, ne pro to, co jsi udělal, či neudělal.**
32. Stárnutí poráží jinou možnost - zemřít mlád.
33. **Tvoje děti dostanou jenom jedno dětství.**
35. Všechno, na čem nakonec doopravdy záleží, je, že jsi miloval.
36. Dostaň se ven každý den. Zázraky čekají všude.
37. Závist je mrhání časem. Už máš všechno, co potřebuješ.
38. **To nejlepší teprve přijde... nebe.**
39. **Bez ohledu na to jak se cítíš vstaň, oblékni se a využij nabízený čas.**
40. Dávej. Vždyť tvůj život je také dar.

Převzato z internetu

VYZNÁNÍ VÍRY VIII. Věřím v ducha svatého

Milí přátelé,

jak jsem minule avizoval, dnešní zamyšlení se bude týkat třetí Božské osoby – Ducha svatého. Když jsme hovořili o Otci i Synu, v některých věcech jsme se již Ducha svatého „dotkli“, neboť všechny tři Božské osoby jsou sice rozdílné, ale přesto jsou bytostně spojeny – je to přece jen jeden Bůh! ☺

Následující část vyznání víry v Ducha svatého zní v apoštolském vyznání velmi stručně **...věřím v Ducha svatého (KKC 683-747)**. Nicméně jedná se o velmi hlubokou pravdu víry, protože se zde jedná opět o tzv. vnitřní život Trojice a také jak se tento život projevuje navenek.

Duch svatý je svou milostí první, kdo v nás probouzí naši víru a nový život, jenž spočívá v poznání Otce a toho, kterého Otec poslal, Ježíše Krista (srov. Jan 17,3). Nicméně v časovém pořadí sebezjevování Osob Nejsvětější Trojice je poslední. Svátý Řehoř Naziánský vysvětluje tento postup pedagogikou Boží „shovívavosti“: „Starý zákon jasně hlásal Otce, matněji Syna. Nový ukázal Syna a dal zahlédnout božství Ducha.“ **(čl. 684)**

Věřit v Ducha svatého tedy znamená vyznávat, že Duch svatý je jedna z Osob Nejsvětější Trojice, téže podstaty s Otcem i Synem, „**s Otcem i Synem je zároveň uctíván a oslavován**“ (nicejsko-cařihradské vyznání víry). **(čl. 685)**

Poznávat Ducha svatého můžeme díky jeho milosti a místem tohoto poznání je Církev, kde můžeme Ducha sv. poznávat:

- v Písmu, které inspiroval;
- v Tradici, jejímiž stále platnými svědky jsou církevní Otcové;
- v učitelském úřadu Církve, který nás doprovází svou pomocí;
- ve svátostné liturgii, v níž nás Duch svatý prostřednictvím slov a symbolů liturgie uvádí do společenství s Kristem;
- v modlitbě, v níž se za nás přimlouvá;
- v charizmatech a službách, jimiž je budována Církev;
- v projevech apoštolského a misionářského života;
- ve svědectví svatých, v němž Církev projevuje svou svatost a pokračuje v díle spásy. **(čl. 688)**

Společné poslání Syna a Ducha (od Otce)

Ten, kterého Otec „poslal do našich srdcí, Duch jeho Syna“ (Gal 4,6), je skutečně Bůh. Je jedné podstaty s Otcem a Synem, je od nich neoddělitelný, jak ve vnitřním životě Trojice, tak ve svém daru lásky světu. Když se však víra Církve klaní svaté Trojici, dárkyni života, soupodstatné a nedílné, vyznává též různost Osob. Když Otec posílá své Slovo, posílá vždycky svůj Dech: je to společné poslání, ve kterém se Syn a Duch svatý odlišují, ale jsou neoddělitelní. Objevuje se sice Kristus, viditelný obraz neviditelného Boha, ale je to Duch svatý, který ho zjevuje. **(čl. 689)**

Vlastní jméno Ducha svatého

„Duch svatý“, takové je vlastní jméno toho, kterému se klaníme a kterého oslavujeme

s Otcem i Synem. Církev toto jméno přijala od Pána a vyznává je při křtu svých nových dětí.

Výraz „**duch**“ překládá hebrejské slovo „**ruah**“, které původně znamená dech, vanutí, vánek. Právě Ježíš užívá vlnatelného obrazu větru, když chce přiblížit Nikodémovi přesaznou novost toho, který je osobně dechem Božím, božským Duchem. Jinak slova „duch“ a „svatý“ jsou božské vlastnosti společně třem božským Osobám. Ale spojením obou výrazů označuje Písmo, liturgie a teologická mluva nevýslovnou Osobu Ducha svatého – bez možné záměny s ostatními případy užití výrazů „duch“ a „svatý“. (čl. 691)

Názvy Ducha svatého

Když Ježíš ohlašuje a slibuje příchod Ducha svatého, nazývá ho „**parakletos**“, doslova: „**ten, který je přivolán**“, „**ad-vocatus**“ (Jan 14,16.26; 15,26; 16,7). „**Parakletos**“ se obvykle překládá „**utěšitel**“ nebo „**přimlucve**“, přičemž prvním přimlucvem je Ježíš. Sám Pán nazývá Ducha svatého „**Duchem pravdy**“ (Jan 16,13). (čl. 692)

Kromě jeho vlastního jména, které se nejvíce užívá ve Skutcích apoštolů a v epistolách, nalézáme u svatého Pavla pojmenování: Duch zaslíbení, Duch adoptivního synovství, „Duch Kristův“ (Řím 8,9), „Duch Páně“ (2 Kor 3,17), „Duch Boží“ (Řím 8,9.14; 15,19; 1 Kor 6,11; 7,40), a u svatého Petra, „Duch slávy“ (1 Petr 4,14). (čl. 693)

Symboly Ducha svatého

Voda - symbolika vody naznačuje působení Ducha svatého při křtu, protože po vzývání Ducha svatého se stává účinným svátostným znamením nového zrození. (čl. 694)

Pomazání - symbolika pomazání olejem je pro Ducha svatého tak příznačná, že se stala jeho synonymem. Při uvedení do křesťanského života je svátostným znamením biřmování,

keré proto východní církve právem nazývají „**chrismace**“ (pomazání křížmem) (čl. 695)

Oheň - zatímco voda znamenala zrození a plodnost života davaného v Duchu svatém, oheň symbolizuje přetvářející sílu působení Ducha svatého. (čl. 696)

Oblak a světlo - tyto dva symboly jsou při projevech Ducha svatého neoddelitelné. Již při Božích zjeveních ve Starém zákoně zjevuje oblak – někdy temný, jindy zářivý – živého Boha a spasitele, zahaluje přesaznost jeho slávy. (čl. 697)

Pečeť - obraz pečeti (řec. **sphragis**) označuje nesmazatelný účinek pomazání Ducha svatého ve svátostech křtu, biřmování a kněžství, byl v některých teologických tradicích použit k vyjádření nezrušitelného „znamení“, vtisknutého těmito třemi svátostmi, které nemohou být znovu uděleny. (čl. 698)

Holubice - Na konci potopy (jejíž symbolika se týká křtu) se holubice, kterou vypustil Noe, vrací a přináší v zobáčku čerstvou olivovou ratolest na znamení, že země je opět obyvatelná. Když Kristus vystupuje z vody svého křtu, sestupuje na něho Duch svatý v podobě holubice a zůstává v něm. Duch sestupuje a usídli se v očištěném srdci pokřtěných. Symbol holubice označující Ducha svatého je v křesťanské ikonografii tradiční. (čl. 701)

O působení Ducha svatého v dějinách spásy si můžete přečíst v článcích Katechismu 702-747.

*Těším se na příště
Petr Martínek*

Prameny:
Katechismus katolické církve (KKC)

V naší farnosti Dolní Bojanovice a Josefov má kněz hodně práce. Mezi fyzicky a časově náročné činnosti patří i podávání sv. přijímání. V dřívějších dobách to musel pan farář zvládnout sám. A tak, aby to stihl a aby hlavně v neděli časově zvládl celebrovat mše svaté, podával svaté přijímání přede mší, při mši svaté a také po ní. A tak byl značně unavený a již nezvládal, aby o nedělích roznášel sv. přijímání po nemocných.

Dnes má u nás kněz situaci usnadněnou tím, že mu pomáhají laici – akolyté. (Akolyta – „druh na cestě“, v širším smyslu „ten, kdo slouží“, služebník církve ustanovený k službě u oltáře a pomoci knězi a jáhnovi při liturgické činnosti). V naší farnosti je jich v současnosti šest: Ludvík Bílík (LB), Josef Bohun (JB), Jan Komosný (JK), Antonín Prčík (AP), Martin Sládek (MS) a Karel Tomčala (KT). A tak jsme se jich na tuto jejich službu zeptali. Vzáli jsme je podle abecedy, v tomto čísle otiskujeme odpovědi první trojice:

1) Jak jste se ke službě akolyty dostal?

LB - Otec Dvořák mě požádal před Vánoctmi 1987, abych na něj po mši počkal. K mému velkému zděšení mě požádal, jestli bych nebyl ochotný podávat přijímání. Do té doby přijímání podával pouze jeden kněz, někdy trvalo i hodinu a půl, než podal přijímání celému kostelu. Dotýkat se proměněné hostie bylo do té doby jen doménou kněží, nedovedl jsem si představit, jak bych se já, jako laik, mohl dotýkat proměněné hostie. Na to mě otec Dvořák povzbudil, že mně dá požehnání k tomuto úkonu. Tím mně v podstatě ani nedal možnost jeho žádost odmítnout. Před půlnoční jsem se dostavil do sakristie, kostelníci mě oblékli do alby, u oltáře jsem dostal zvláštní požehnání. Začal jsem podávat před sakristií venku přede dveřmi u bočního vchodu kostela, kde se pro přijímání chodilo z kůru i z oratoře. Pamatuju si, že tehdy mrzlo a sněžilo. I když už tuto službu vykonávám téměř 25 let, pořád mám velkou trému, když se svými rukama mám dotýkat Krista.

JB - Bylo to v roce 1990 na podzim, konkrétně na Zlatou sobotu, přišel za mnou otec Čermák, jestli bych nechtěl podávat sv. přijímání.

Musím se přiznat, že mně to vyrazilo dech. Začal jsem se vymlouvat, že mám takové špinavé zaměstnání, jako traktorista pořád špinavé ruce. On na to řekl, že taková špína se dá umýt, že to není důvod a dal mně 14 dní na rozmyšlenou. A já jsem poznal, že není o čem přemýšlet.

JK - Za působení o. Josefa Požára byli ve farnosti dva akolyté – p. Bohůn a p. Bílík. Na žádost o. Požára o rozšíření počtu akolytů, jsem byl osloven, spolu s některými dalšími farníky, kostelníkem p. Bohůnem. Souhlasil jsem. Ke mně se připojil ještě Antonín Prčík.

2) Je předepsaná nějaká příprava na tuto činnost a jak jste se připravoval vy konkrétně?

LB - Kromě výše uvedeného požehnání jsem později na doporučení otce Jiřího Kani absolvoval 7-vikendový kurz pro akolyty. Kurzu se účastnili akolyté z děkanátu Hodonin a byl ukončen závěrečnou zkouškou. Absolventi obdrželi dekret o jeho absolvování.

JB - Na tuto službu jsme se připravovali asi 4 měsíce každou druhou neděli odpoledne v Čejkovicích, kde se střídali v přednáškách různí kněží.

JK - Příprava předepsaná je. Nevím přesně, v jaké formě ji duchovní správce v té které farnosti praktikuje. Já s Antonínem Prčíkem jsme se připravovali u o. Požára asi 2 měsíce. Otec se právě vrátil z pouti ze Svaté země. Probírali jsme Nový zákon, a tak měl vždy k nějaké události, kterou jsme se zabývali, zajímavý výklad přímo z „místa činu“. K dispozici byla i velká biblická mapa, na níž jsme si vše prakticky ukázali. Příprava probíhala formou besedy. Líbila se mi, protože jsme do ní byli zapojeni všichni tři. Nakonec jsme probrali praktické věci ze mše sv. a to, jaké má akolyta při mši úkoly. Otec Požár vypsal přihlášku a poslal ji na biskupství do Brna, kde ji schválili a poslali osvědčení, že mohu službu akolyty vykonávat.

3) Jaké povinnosti (popřípadě výhody:)) z této služby vyplývají v naší farnosti?

LB - Služba akolyty je služba se vším všudy. Pokud ji děláte naplno, tak s ní nejsou spojené žádné výhody, jen povinnosti. I když jednu nezanedbatelnou výhodu vidím v možnosti pravidelného kontaktu s otcem Petrem a s ostatními kněžími, případně i biskupy, kteří u nás slouží mše. Je potřeba říct, že každý křesťan by si měl najít ve farnosti své místo, kde může být prospěšný druhým. Jsem rád, že mohu sloužit tímto způsobem. Časem zjistíte, že služba samotná vás obohatí a promění.

JB - Výhoda pro farnost vyplývá z toho, že naši nemocní farníci, kteří do kostela nemohou, mají možnost téměř každou neděli přijat Tělo Kristovo.

JK - Když si vzpomenu, jak dlouho v minulosti trvalo sv. přijímání, hlavně o velkých svátcích - zvláště muži z oratoře stáli v zimě venku ve frontě (ke sv. přijímání se chodilo do sakristie) někdy i 20 minut - tak je to pro všechny velká výhoda, že mohou zůstat

na svých místech a v klidu vyčkat, až k nim akolyta přijde. Myslím, že je to i pro o. Petra úleva. Další klad této služby vidím v tom, že farníkům, kteří se nemohou mše sv. zúčastnit pro nemoc nebo stáří, se dostane přijetí eucharistie častěji než jedenkrát za měsíc, kdy navštěvuje nemocné kněz.

4) Roznášíte eucharistii nemocným farníkům, kteří se nemohou zúčastnit mše svaté. Jak to u nich probíhá?

LB - Průběh podávání přijímání u těchto farníků se řídí podle doporučení schválených církví, záleží na stavu nemocného. Samotné přijímání u nemocných trvá cca 10 minut, je provázeno četbou evangelia a modlitbou podle liturgického období. Akolyta, který navštíví nemocného, nejenže nese hostii, měl by nemocnému přinést radostnou zvěst, navodit vstřícnou atmosféru a povzbudit ho.

JB - Dříve chodil s knězem ministrant, který nesl lampu a zvonil zvonkem. Teď už se tento zvyk nepoužívá. Když dojdu k nemocnému, je dobré, aby na stole hořela svíce, pomodlíme se určité modlitby a pak mu podám sv. přijímání. Když mám čas, tak s nemocným chvíli pohovořím.

JK - Lidé většinou vědí, kdy přijdeme, takže čekají. Buď leží, nebo sedí - podle své indispozice. Mají na stolku postavený křížek, někdy sošku Ježíše a Panny Marie a zapálenou svíčku. Když přijdu, otevřu schránku s eucharistií, pomodlíme se nějakou známou modlitbou. Potom nemocný přijme Tělo Kristovo. Chvilu setrváváme v tichu. Po přijímání se pomodlíme modlitbu vlastní nebo z příručky pro akolyty. Poté chvíli pobesedujeme. Za cestu si téměř vždy musím vzít alespoň kousek zákusku nebo pohárek vína, který nabídnou nemocní nebo jejich domácí.

5) Bylo by vhodné zvýšit váš počet anebo to stačí?

LB - Mohl by se zvýšit počet akolytů, samotná náplň činnosti je stanovená církví.

JB - Ve farnosti je nás šest akolytů, myslím si, že to stačí.

JK - Myslím, že počet je dostačující, ale pokud by někteří mladí muži měli zájem o tuto službu, tak by se mohli přihlásit a připravit. Prostrídali bychom se, protože někteří z nás chodí v neděli a ve svátky do zaměstnání.

6) Máte nějaký zajímavý ať už smutný nebo veselý zážitek (prožitek) z této služby?

LB - Duch Boží vane, kam chce. Takže je velmi zábavné, když hříšník takového kalibru jako jsem já může sloužit při bohoslužbách takovýmto způsobem. O zábavu v řadách akolytů není nouze. Občas potrápíme otce Petra nemístnou otázkou či kanadským žertíkem. Nicméně předpokládám, že nejvíce zábavy si užije celé osazenstvo kostela, když s napětím očekává, kdy si zase přišlápnu albu a svalím se před oltářem.

JB - Na jeden takový smutný zážitek vzpomínám. Když jsem byl naposled u našeho spolubratra akolyty Františka Ličenika, který už pomalu odcházel z tohoto světa, vidím ho dodnes, jak toužil přijat Tělo Kristovo. Bylo to v neděli a on na druhý den v pondělí zemřel. Věřím, že ho Pán za jeho věrnou službu odmění.

JK - Bylo to o Božím hodu vánočním. Nesl jsem eucharistii p. Janu Bílkovi (u transformátoru). Vešel jsem do pokoje, p. Bílek ležel na posteli a sledoval přímý přenos mše sv. z chrámu sv. Petra v Římě, kterou sloužil sv. otec Benedikt XVI.. Právě když jsem vstoupil,

držel Svatý otec eucharistii v ruce a říkal: „Hle Beránek Boží...“ Vyndal jsem hostii ze schránky, sedl si vedle p. Bílka a společně jsme sledovali televizi. A já jsem se modlil modlitbu před sv. přijímáním. V okamžiku, kdy sv. otec podával sv. přijímání lidem v chrámu sv. Petra, podával jsem i já hostii p. Bílkovi. Když jsem odcházel, říkal jsem si, kdy až budu mít možnost podávat sv. přijímání spolu se Svatým otcem, i když jen přes satelit.

Asi před pěti lety, na slavnost Božského srdce Páně, jsme všichni akolyté klečeli před sv. přijímáním u oltáře u pomníku padlých. O. Petr každému z nás podal Tělo Kristovo, potom vzal kalich a podával Krev Kristovu. První z nás vzal kalich a na „ex“ ho vypil. O. Petr chtěl podávat dalšímu, podíval se dovnitř a kalich prázdný. Jenom se usmál, kalich položil na oltář, podal nám misky s hostiemi a šli jsme podávat sv. přijímání farníkům.

Další várka akolytů bude probrána v příštím čísle. Těšte se...

redakční rada

Letošní slavnost Božího Těla

Je tu čas prázdnin a dovolených, čas, na který se všichni těšíme. Je to doba, kdy jsme jako rodiny více pohromadě, což je moc dobré. Ale jak to bývá, někdy se právě o dovolených vyskytnou situace, kdy se nemůžeme domluvit, kdy se projeví naskládané stresy, nevyřešené otázky... Prostě nejde všechno tak, jak bychom si to přáli. Vždyť na dovolenou nejedeme s anděly, ale normálními lidmi. O tom je tak trochu i dnešní zamyšlení:

BŮH JE STVOŘIL JAKO MUŽE A ŽENU

Jedna východní legenda vypráví, že Bůh stvořil Adama jednou, ale Evu čtyřikrát ...

Na počátku Bůh stvořil Adama a nic lepšího ho už nenapadlo. Adam byl šťastný uprostřed zeleně, vody, stromů; šťastný, že byl stvořen a cítil se svobodný.

Po několika měsících však Adama přemohl smutek.

Cítil se smutný, protože nic z toho, co viděl a dělal, mu nepřinášelo uspokojení.

Bůh si všiml, že se Adam změnil a zeptal se ho: „Adame, copak tě znepokojuje? Chybí ti něco k úplnému štěstí?“

Adam odpověděl: „Pane, jestli nežádám příliš, rád bych měl někoho, s kým bych mohl s radostí sdílet to, co vidím, cítím a miluji.“

Bůh jej uvedl do spánku, a když se Adam probudil, našel vedle sebe tu největší krásu, jakou kdy viděl. Ale nemohl tomu uvěřit. Bůh se ho otázel, zda je spokojený, avšak Adam neodpověděl. Byl ohromený. Žádal sice společnost, ale Bůh jeho očekávání předčil. Díval se na ni znovu a znovu, a když se na něj usmála, poskočil radostí.

Uběhlo šest měsíců. Adam byl znovu smutný.

„Co se děje, Adame? Jsi zase nešťastný?“

Adam odpověděl, že nechce být nevděčný a žena je okouzující, ale byl by raději, kdyby si ji Bůh vzal. Řekl: „Ona je krásná, půvabná a okouzující, jenže mě připravila o svobodu. Už nemůžu jít, kam se mi zachce, neustále mi odporuje, vyžaduje, abych se po příchodu

domů umyl, dlouho se připravuje, když s ní chci vyjít na procházku...“ „Znamená to tedy, že už se ti nelíbí,“ řekl Bůh.

„Pane, líbí se mi, ale nestojí mi za to s ní žít. Odved' si ji. Chci zpátky svou svobodu.“

Bůh si ženu odvedl a za dva měsíce byl Adam opět smutný a Bohu přiznal: „Nebor jako nevděk, jde totiž o Evu. Požádal jsem tě, aby sis ji odvedl, ale stýská se mi po ní. Jsem svobodný, zdá se mi však, že všude slyším její hlas, vidím její úsměv, cítím její pohazení. Myslím, že nemá cenu být svobodný, když ji nemám po boku.“

A Bůh mu Evu vrátil.

Uplynuly dva roky a Adam se potřetí rozčílil a požádal Boha, aby si Evu odvedl. A Bůh si ji odvedl. Adama však znovu zachvátilo hluboké zoufalství.

Bůh mu tedy slíbil, že mu Evu vrátí, ale požadoval: „Adame, ukončíme tuto dětskou hru. Buď přijmeš Evu s jejími nedostatky, neboť i ona musela vydržet mnoho tvých vrtochů, nebo zůstaneš sám v ráji s opicemi a orangutány. Dobře si to rozmysli, protože když ji odvedu, už ji nikdy nevrátím!“

Adam se poškrábal na hlavě, vyžádal si čas na rozmyšlenou a odebral se do jeskyně. „Žít s ní je peklo, ale zároveň prožívám mnoho pěkného. Žít bez ní je také peklo a bez pěkných okamžiků. Je lepší žít s ní než bez ní.“

A zůstal s Evou. Vzniklo tak nerozlučitelné manželství.

(Bruno Ferrero)

FARNÍ RADA SE SETKALA DNE 18. DUBNA A PROJEDNALA NÁSLEDUJÍCÍ BODY:

Bylo provedeno:

- uvedení nového kotle do provozu, jeho seřízení
- zprovoznění kolárky
- Farní úřad uzavřel smlouvu s novým distributorem plynu a elektřiny, přičemž by se roční úspora měla pohybovat v rámci 40 tis. Kč
- byl ukončen seminář CHO ve Slavkově, který vedli naši farníci
- seznámení členů rady s výsledky hospodaření za rok 2011, provedena kontrola účetních dokladů

Je plánováno:

- výměna dlažby kolem kostela, byl předložen prvotní návrh na změnu
- je nutné přelakovat podlážky v lavicích
- 19. 5. se bude v naší farnosti udělovat svátost bířmování
- 1.6. po dvou letech se opět zúčastníme akce „Noc kostelů“
- 23. - 24.6. Farní víkend
- 21.7. - pouť na sv. Hostýn

OKÉNKO DO FARNÍ KNIHOVNY

Don Bosco: Můj život pro mladé nakl. Portál, 226 stran

V pamětech zakladatele salesiánské kongregace dostává čtenář do rukou svérázný životopis světce, který svůj život zasvětil mládeži. Jeho zastávkami jsou léta mládí ve zbožné rodině, práce mezi kluky bez domova v Turině, vzrušující sny a proroctví mladého kněze Jana, začátky první oratoře. Don Bosco začal psát své vzpomínky v osmapadesáti letech na příkaz Svatého otce Pia IX.

Na minutu s Maxem Kašparů: Jinými slovy...

Karmelitánské nakl., 111 stran

Oblíbený autor Karmelitánského nakladatelství zahajuje stovkou svých „minutových“ zamyšlení novou knižní řadu „Na minutu s ...“. V této publikaci si v myšlenkových

„jednohubkách“ všimá nejrůznějších stránek lidského života.

ÚRYVEK Z KNIHY:

Trefa. Vyšetřoval jsem svého času dementní pacientku. Na otázku, kde leží, když kolem ní jsou postele a na nich pacienti a ona sama je také nemocná, odpovědět nedovedla. Ani na druhou otázku, jaké je roční období, když všechno kvete, děti mají školní prázdniny, neuměla odpovědět.

Po třetí otázce, kdo jsem já, když mám bílou košili, bílý plášť, bílé kalhoty a bílé boty, pacientka chvíli váhala, potom si mne prohlédla a pravila: „Fešák.“

K objevení krásy není potřebný jen umělecký cit. Někdy k tomu stačí demence.

Klíč. Každá instituce má vlastní klíč přijímacího řízení. Království Boží, na rozdíl od

ostatních, má pravidla neměnná. Přijímací řízení v něm končí – jak je tomu u Bohem vyhlášených konkursů často – paradoxními výsledky. Jsou přijímání slabí, aby zahanbili silné, tiší, aby podědili zemi, hladoví, aby byli sytí, čistí v srdci, aby uviděli, co jiní nespátří, tupení a pronásledování, aby se radovali a jásali.

Do Božího království, na rozdíl od Evropské unie, mají přednostní vstup malí a chudí. To je jeden z důvodů, proč se Boží jméno nedostalo do její ústavy.

Volba. Jsou v našich životech chvíle, kdy má vysoká erudice přednost před hlubokými city. Sebelaskavější laická duše nemůže přistoupit k operačnímu stolu a transplantovat orgány. V jiných případech je situace opačná. Novorozené potřebuje více lásku své matky než její doktorát.

Velké duše jsou občas potřebnější než velké mozky. Jeden svatý František z Assisi udělal pro lidstvo víc než deset profesorů dogmatiky.

Zbožný. Neděle ráno. Ze zásuvky stolu vytažený kancionál, ze skříně sváteční šat, z koupelny zbožná tvář s pořadovým číslem C-7/11. Směr kostel. Krok vážný, až převelbný. Oči vzhůru k nebi otočené. Proto asi neodpovídal na pozdravy, sám nepozdravil kolemjdoucí, přehlédl zesláblou stařenku vrávoravě jdoucí stejným směrem... V kostele si sedl vedle pana doktora a jeho manželky. To kvůli pozdravení pokoje.

Katolík, který neumí pozdravit, poprosit a poděkovat, by měl dříve, než přemožen záchvatem zbožnosti vstoupí do chrámu, navštívit kurs slušného lidského chování.
Slušnost je pozdravit, povinnost je odpovédět.

Pokrok. Všechno je v pohybu. Včetně úcty k hodnotám. To jsem si markantně uvědomil, když jsem měl podat Tělo Kristovo na

nastavené dlaně do palcových rukavic. Bývala v církvi velká úcta k Eucharistii. Podávala se klečícím, potom stojícím. Nyní se podává do umazaných dlaní, a bývají nastavené i zmíněné rukavice. Námitka, že není důležitá forma přijetí, ale přístup srdce, neobstojí. Forma a obsah spolu zákonitě souvisejí. Možná v duchu pokoncilního liberalismu přijde doba, kdy u vchodu do kostela bude zavěšený automat s hostiemi. Konečně se otevřeme světu.

Poté, co s Eucharistie prošla křížovou cestu sporů, byla postupně vysvlékána z tajemství. Dnes o úctu k ní metáme los. Ukřížování už nebude třeba. Zemře duchovním chladem přijímajících.

PRO MLÁDEŽ:

Mark Hart: Crash test – Narazit na Boží lásku Karmelitánské nakladatelství, 143 stran

Mnoho mladých katolíků používalo nebo používá svou viru jako Mark Hart. Málokdy zmeškají mši, ačkoli jí nerozumí. Mají Bibli, ale nečtou ji. Chodí ke zpovědi, ale nepocítují lítost. Je vaše zkušenost s vírou podobná? Pokud ano, zapomeňte na jednotvárný život, plný bezmyšlenkovitého dodržování pravidel, kterým nerozumíte. Je načase vstoupit do světla Stvořitele, který mění životy a zve vás, abyste žili z jeho nesmrtné lásky.

zpracovala Mirka Červenková

VÝZVA A PROSBA K ŽENÁM A DÍVKÁM

Byli jsme z mnoha stran osloveni s prosbou, abychom v Cestě opět připomněli otázku vhodného oblečení při návštěvě kostela. Je to potřeba, protože vytváříme společenství lidí, a tak samozřejmě záleží na tom, jak se oblékáme! Vyjadřujeme tím svoji úctu k Pánu, ale i svoji ohleduplnost vůči těm, kteří s námi bohoslužbu prožívají.

A tak prosíme ženy a dívky, aby vždy zvážily, je-li jejich oblečení vhodné na bohoslužbu – jistě nejsou dobré ramínkové šaty a trička – ramena by měla být zakrytá, samozřejmě se to dá vyřešit přehozeným šátkem ☺. Je jasné, že příliš krátké sukne

a hluboké výstřihy také do kostela nepatří stejně jako průsvitné oblečení!

A že je venku horko? A co mají říkat ministranti, kostelníci, kněží – jak jim musí být v liturgickém oblečení teplo!!

A že je to dnes moderní být málo oblečená. Vždyť i svým oblečením bychom měli dát najevo, a to přece nejen při mších, že jsme křesťané, že máme určitá pravidla a nenecháme se vláčet právě probíhající módní vlnou.

Do divadla bychom taky nešli v džínách a tričku. Nebo ano?

A o co víc se děje při mši na oltáři než na jevišti divadla...?

red. rada

FOTBAL

Hra nebo modloslužba?

Lidé bez myšlenky na věčnost žijí často v jakémisi neradostném, ale dynamickém napětí mezi nadějí a zoufalstvím, úspěchem a neúspěchem, ctižádostí a skromností, optimismem a pesimismem. To vše je zřetelné v naší dnešní novopohanské společnosti, která uznává jen časný život a popírá ten věčný.

Velmi dobře to lze pozorovat na fotbalových zápasech. Vítězství vyvolává u lidí pocit obrovské pýchy, radosti a svobody, porážka naopak je důvodem k zoufalství a pocitu hanby. Vyústěním tohoto psychického stavu jsou chuligánské výtržnosti na fotbalových stadionech spojené s demolováním zařízení a nezřídká i agresivními fyzickými útoky proti pokojným občanům. Proč je tomu tak?

Pro mnoho lidí je fotbal jednou z důležitých náhražek za ztracené náboženství. Představu-

je jakýsi druh náhradní bohoslužby, když se úcta k jedinému pravému Bohu odbourala. Člověk ale hledá a potřebuje hodnoty, jimž se může plně oddat. Jednou z nich je fotbal. Ten sám o sobě je dobrou věcí, tak jako každý jiný sport. Jakmile se ale stane „náboženstvím“ to znamená smyslem a cílem života mnohých fotbalových „fanoušků“, prvořadou hodnotou, potom přináší škodu a nikoli užitek. Zdevastované stadiony a zranění lidé jsou toho smutným důkazem.

V případech vítězství „mého“ týmu se stává radost tak významnou, že přechází přímo do rituálu, jemuž musí ustoupit všechny jiné hodnoty. Pro fanoušky přestávají platit takové pojmy jako ohleduplnost, slušnost, takt, zdvořilost atd. To vše je smyto nevázaným „obřadem“ radosti, při němž se povoluje

úplně všechno. Totéž platí i v případě porážky „mého“ týmu, kdy zármutek nad tím ústí do téhož rituálu, svým způsobem „smutečního“, avšak se stejným účinkem na veřejnosti.

Mnoho lidí v neděli místo na mši svatou jde na fotbal. Stadion se stává novou „katedrálou“, v němž se vzývají a uctívají noví „svatí“: útočníci, záložníci, obránci a brankáři.

Ne, sport není špatný, sport je v jádru dobrý. Pouze to, co my jsme z něho udělali, je katastrofou! Stala se z něj modloslužba, která fascinuje miliony lidí.

Nikdo se neptá: Co musím dělat, abych se dostal do nebe? Mnoho lidí se ale ptá: Co musím dělat, abych se dostal na fotbalový

stadion, abych sehnal lístky na ten či onen zápas? Jsou ochotni udělat všechno, aby se jim to podařilo, i lhát a podvádět.

Kdo chce jít do nebe, tak toto dělat nemusí, nýbrž přímo nesmí. Nikdo z těch, kdo touží po Bohu, nemá důvod se obávat, že na něho „nezbude.“ Kdo žije podle Boží vůle, podle Božích zákonů, tomu se dveře do ráje s jistotou otevrou, aniž by musel cokoli dalšího podnikat. V tom je podstatný rozdíl mezi pravým a nepravým náboženstvím. K těm nepravým patří i současný fotbal.

*P. Reinhold Lambert
Převzato z Immaculaty*

V neděli 24. 6. byla sloužena mše sv. za naše devátáky.

Cestička

Ahoj děvčata a kluci,

dnešní příběh se jmenuje vítězství. Jsou různá vítězství, například ve sportu nebo v nějaké jazykové a matematické soutěži, také jsou různé soutěže v televizi, jak pro vás děti, tak i pro dospělé. Ale důležité je také vítězství nad sebou. To, že vydržíme u něčeho, co nám nejde nebo nad svým strachem. A to, jestli nad svým strachem zvítězí hlavní postava našeho příběhu, si můžete přečíst.

Přejeme vám požehnané prázdniny, plné pohody, setkání s kamarády, odpočinku, ale i poznávání nových míst nebo něčeho nového.

VÍTĚZSTVÍ

O tom, že neutěct od problému je opravdovým vítězstvím

„Víto, dnes odpoledne musíme vyhrát. Kluci z céčka všude roztrubují, jak nám to natřou. Musíme se blýsknout,“ připomínal Roman, když se po škole kluci rozcházeli. „A ve čtyři začínáme, nezapomeň!“

Jak by Vítek mohl zapomenout, vždyť se na ten zápas těšil od minulého pátku. Myslel na něj den co den. Nandají jim, co se do nich vejde. Určitě vyhraji, jsou přece lepší. Tolik se těšil, že se nemohl na nic jiného soustředit. Zhltl oběd, halabala utřel nádoby, bleskem si nachystal věci do aktovky a tradá ven. Byly teprve tři, ale doma nebylo k vydržení. Na plácku si cvičil střely na bránu, zkoušel kopat penaltu a představoval si, jak dává gól. V uších mu zněl obdiv diváků. Byl hvězdou zápasu.

Ze snění a tréninku ho vytrhli až kluci. Přitřili se v bujaré náladě a hned se k Vítkovi přidali. Trénovali kličky, přihrávky a střely. Byli ve formě. O dnešní výhře se nedalo pochybovat.

A pak to přišlo. První rozehrávka. Zápas postupně nabíral obrátky. Kluci z céčka byli skoro o hlavu vyšší, ale chyběla jim mrštnost Vítkova týmu. Od prvního okamžiku to byl napínavý zápas. Míč lítal z jedné strany na druhou, Vítkovi spoluhráči skvěle bránili, aby hned zas vyrazili do útoku. V první půlce nepadl ani jeden gól. Po přestávce ale Luděk omylem nahrál klukovi z céčka a ten po krásné kličce vystřelil a trefil. „Góóóó!!!“ Prohrávali.

„Musíme jim to vrátit,“ sykl nakvašeně Víťa a rozběhl se odvážně s míčem proti soupeři. Udělal jednu kličku, pak druhou, obhodil obránce a řítit se sám proti brankáři. Chtěl vypálit, když vtom mu někdo ze zadu podrazil nohy. Skácel se jako podřátý.

„To byl faul!“ křičel Luděk i ostatní. Byla to jasná penalta. Víťa si nachystal míč na značku, srdce mu bušilo jako zvon. „Musím se trefit! Do konce zbývá jen několik minut. Jestli gól nedám, znamená to, že jsme prohráli. Zhluboka se nadechl, zamířil k levé tyči, rozběhl se a prásk. Míč se odlepil od země, nabral rychlost a výšku, přeletěl těsně nad bránou a s řinčením dopadl do skleníku v zahradě za hřištěm. Než bys řekl švec, byli kluci ti tam. Vítek zůstal na hřišti sám. Ve tváři měl hrůzu. Nejenže nedal gól, ale ještě ke všemu rozbil paní Vejplachové skleník. Nejráději by také zmizel. Ale copak může? Má v zahradě balón. Musí tam jít chtít nechtě. Navíc mu táta vždycky říkal, že správný chlap od problému neutíká, a on přece chce být správný chlap.

Stál a přemýšlel. „Proč se to musel stát zrovna mně? Takové nadělení,“ skuhral. „Jsem přece chlap, tak musím!“ Dodával si odvahy a blížil se pěšinou ke stavení.

Na schodech, ruce v bok, čekala paní Vejplachová se zakaboněným obličejem.

„N-nezlobte se,“ koktal Víťa, „všechno dám do pořádku. O-opravdu,“ přesvědčoval.

„No tak pojď, fotbalisto, míč máš uvnitř, až si ho vytáhneš, přijď za mnou do domu.“ Víťa se po dvorku pohyboval jako loutka a netvářil se vůbec vesele. Vytáhl kopačák, prohlédl rozbité sklo a vydal se po schodech nahoru. Paní Vejplachová už v chodbě netrpělivě podupávala a prstem ukazovala na velkou hromadu starého papíru. Musel všechen

svázat do balíků a odvézt na káře do sběrný. Trvalo mu to přinejmenším hodinu. Druhý den ale ještě po škole musel přijít posbírat všechna spadaná jablka v zahradě. A pak ho ještě čekal smeták, schody a chodník. Teprve potom byl od paní Vejplachové vzat na milost. S úsměvem ho pozvala na malinovku a sušenky.

A i když nevyhráli nad céčkem, Vítek odcházel od paní Vejplachové s pocitem vítězství. Mohl tátovi říct, že od problémů neutiká.

Přepsáno podle knihy Povídá se, povídá...

Božena Bílíková

MINISTRANTSKÁ POUŤ

V sobotu 26. května 2012 se naši ministranti účastnili ministrantské pouťi, která začínala v Kuřimi a končila na mariánském poutním místě ve Vranově u Brna. Celá pouť byla zaměřena na téma Cyril a Metoděj. Za náš děkanát se zúčastnili ministranti z Dolních Bojanovic, Ratiškovíc, Hodonína, Mutěnic, Žarošic a Silničné.

Všechno začalo v kostele sv. Marie Magdaleny modlitbou a přivítáním. Poté jsme se vydali na cestu - pouť, při které jsme plnili úkoly v několika soutěžích. Pochod byl možná pro některé namáhavý, ale nakonec ho všichni zvládli. Ve Vranově nás čekalo

občerstvení, vyhlášení výsledků soutěže a mše svatá s naším otcem biskupem Vojtěchem Cikrlem. V soutěži jsme se umístili na třetím místě ze všech děkanátů. Otec biskup nakonec celou pouť zakončil požehnaním a my jsme se vypravili do Bojanovic.

Byla to pěkná akce, užili jsme si spoustu legrace, poznali ministranty z okolních farností, a doufám, že si z ní všichni ministranti odvezli pěkný pocit a povzbuzení pro svoji službu.

Vítek Škrhák

CESTA • vydává Farní úřad - Farní rada Dolní Bojanovice.
Registrováno Okresním úřadem Hodonín pod značkou R 370600593.

Odpovědný pracovník Mgr. Alena Tlachová • Náklad 700 kusů
Tisk LELKA, Dolní Bojanovice